

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιώτισσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 27 Ἰουνίου 1898

Ἔτος 20^{ον}.—Ἀριθ. 27

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 201)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'.

Η ΝΗΣΟΣ ΤΣΑΛΛΑ

Ἡ νύξ διήλθεν ἐν ἄκρᾳ ἡσυχίᾳ. Οὐδεμία λέμβος ἀπῆρεν ἐκ τῆς νήσου· οὐδεὶς ἰθαγενὴς ἐφάνη εἰς τὴν ἀκτὴν. Προφανῶς οἱ κάτοικοι ἦσαν περιωρισμένοι εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς νήσου. Ἀλλῶς τε ἐγνωρίζαμεν ἐκ τῆς διηγήσεως τοῦ Πύμ, ὅτι ἔπρεπε νὰ βαδίσῃ τις ἐπὶ τρεῖς ἢ τέσσαρας ὥρας, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν πρωτεύουσαν κωμόπολιν τῆς Τσάλαλ.

Ἄρα ὁ Ἀλβανὸς δὲν εἶχε παρατηρηθῇ κατὰ τὴν ἀφίξιν του, — καὶ τοῦτο ἦτο εὐχάριστον.

Εἴχαμεν ἀγκυροβολήσῃ εἰς ἀπόστασιν ἡμίσεως μιλλίου, ὅθεν ἦτον εὐκόλον νὰ παρατηρήσωμεν τὴν νήσον ἐν τῷ συνόλῳ τῆς.

Ὅκτὼ ἕως ἐννέα μιλλίων περίμετρος, ἀκτὴ ἀνώμαλος καὶ δυσπρόσιτος, ἐκτεταμέναι πεδιάδες ξηραὶ καὶ ἄγονοι, ὑπομέλανες, πλαισιούμεναι ὑπὸ λοφοσειρᾶς μετρίου ὕψους, — τοιαύτη ἡ ἀποψις, τὴν ὁποίαν ἐπαρουσίαζεν ἡ Τσάλαλ. Ἐπαναλαμβάνω, ὅτι ἡ παραλία ἦτο ἔρημος. . . Ἀρὰ γε τί εἶχε συμβῇ εἰς διάστημα ἑνδεκα ἐτῶν; Μήπως ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἰθαγενῶν, ὁ Τόο-Βίτ, δὲν ὑπῆρχε πλέον; . . Ἔστω· ἀλλ' οἱ κάτοικοι, οἱ τόσον πολυάριθμοι; . . καὶ ὁ Οὐλλιαμ Γκύ; . . καὶ οἱ ναυαγοί; . .

— Νὰ καταβιβασθῇ ἡ μεγάλη λέμβος! διέταξεν ὁ

πλοίαρχος Λὰν Γκύ, πλήρης ἀνυπομονησίας.

Ἡ διαταγὴ ἐξετελέσθη.

— Τζέμ, εἶπε τότε ὁ πλοίαρχος ὅς ἐμβοῦν μέσα ὀκτὼ ἄνδρες μὲ τὸν Μαρτίνον Χόλτ. Ὁ Χόλντ εἰς τὸ πηδάλιον. Σὺ θὰ μείνῃς εἰς τὸ πλοῖον καὶ θὰ προσέχῃς καλὰ καὶ ἀπὸ τὸ μέρος τῆς ξηρᾶς καὶ ἀπὸ τὸ μέρος τῆς θαλάσσης. . .

— Μείνατε ἡσυχος, πλοίαρχε.

— Θάποβεθασθῶμεν καὶ θὰ προσπαθήσωμεν νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ χωρίον

Κλόκ-Κλόκ. Ἄν τυχὸν σᾶς συμβῇ τίποτε, μᾶς εἰδοποιεῖς διὰ τριῶν κανονοβολισμῶν.

— Αὐτὸ λοιπὸν θὰ εἶνε τὸ σύνθημα, ἀπεκρίθη ὁ ὑποπλοίαρχος. Τρεῖς κανονοβολισμοὶ κατὰ διαλείμματα ἐξ ἑνὸς λεπτοῦ τῆς ὥρας.

— Ἄν δὲν ἐπιστρέψωμεν ἕως τὸ βράδυ, ἐξηκολούθησεν ὁ πλοίαρχος, στείλε τότε τὴν δευτέραν λέμβον, καλῶς ὠπλισμένην, μὲ δέκα ἄνδρας ὑπὸ τὸν ναύκληρον, διὰ νὰ μας παραλάβῃ.

— Μάλιστα.

— Ὅμως, ἐν οἰαδήποτε περιπτώσει, σύ, Τζέμ, δὲν θὰ ἀφήσῃς τὸ πλοῖον.

— Ὅχι.

— Καὶ ἂν δὲν ἐπιστρέψωμεν πλέον, ἂν, καὶ ἀφ' οὐ κάμῃς πᾶν ὅ,τι δυνατόν, δὲν εὐρεθῶμεν, τότε θάναλᾶθῃς σὺ τὴν κυβέρνησιν τοῦ πλοίου, καὶ θὰ το ἐπαναφέρῃς εἰς τὴν Φαλκλάνδην.

— Εἶμαι σύμφωνος.

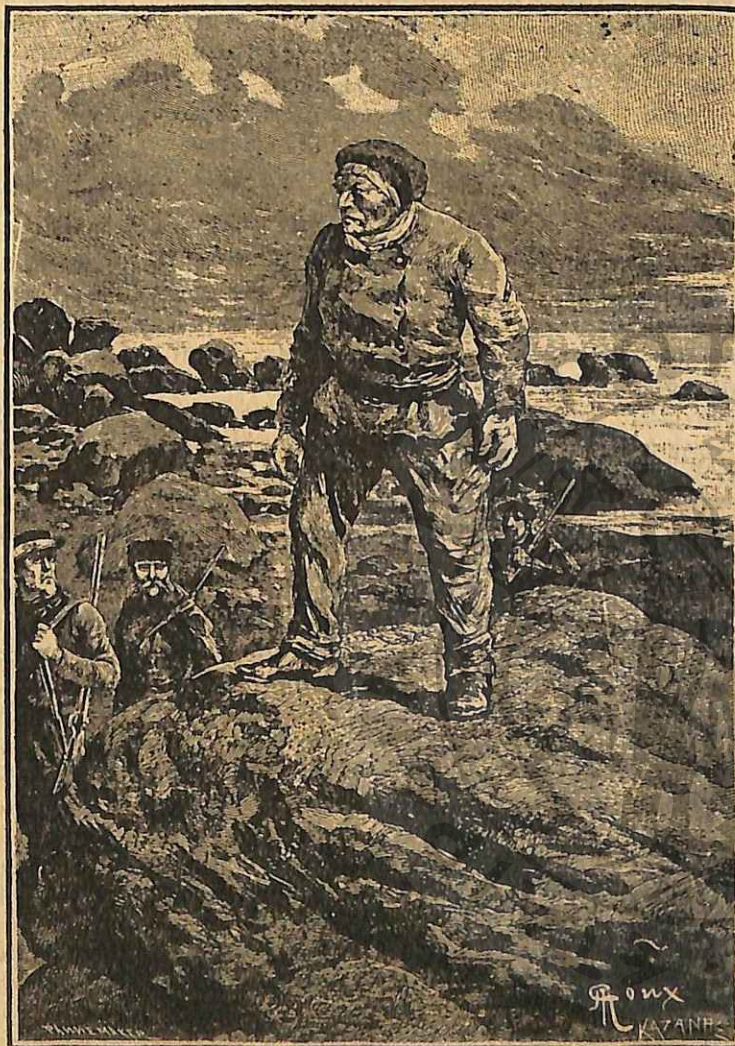
Ἐκτὸς τοῦ Μαρτίνου Χόλτ καὶ τοῦ Χόλντ, ὀκτὼ ἄνδρες, ὅλοι καλῶς ὠπλισμένοι, μὲ τυφέκια καὶ μὲ πιστόλια, μὲ φουσγινοθήκας πλήρεις καὶ μὲ μαχαίρας εἰς τὴν ζώνην, εἰσῆλθον εἰς τὴν λέμβον. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπροχώρησα καὶ εἶπα:

— Κύριε πλοίαρχε, μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σας συνοδεύσω εἰς τὴν ξηράν;

— Ὅπως θέλετε, κύριε Ζώρλιγκ.

Εἰσελθὼν εἰς τὸν θαλαμίσκον μου, ἔλαβα τὸ δίκανον κυνηγετικόν μου τυφέκιον καὶ ἐπέστρεψα ταχέως πλησίον τοῦ πλοίαρχου, ὁ ὁποῖος μοῦ εἶχε φυλάξῃ μίαν θέσιν εἰς τὴν πρύμνῃ τῆς λέμβου.

Δι' ἰσχυρᾶς κωπηλασίας διηυθύνθημεν πρὸς τοὺς ἐμ-προσθεν τῆς νήσου σκοπέλους, διὰ νὰνακαλύψωμεν τὸν

Ἐστᾶθη ἐπὶ τῆς κορυφῆς, καὶ ἐκεῖθεν ἐπεσκόπησεν ὅλην τὴν περιοχὴν. . .
(Σελ. 210, στλ. α').

πόρον, δι' οὗ εἶχον διέλθῃ ὁ Ἀρθούρος Πύμ καὶ ὁ Διρκ Πέτερς ἐν τῇ λέμβῳ τῆς Ἰάνας τὴν 19 Ἰανουαρίου 1828.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην οἱ ἄγριοι εἶχον φανῇ ἐντὸς τῶν μακρῶν αὐτῶν μονοξύλων, κραυγάζοντες ἀ ν α μ ὀ ο - μ ὀ ο ! καὶ λ ἄ μ α - λ ἄ μ α ! . . . ὅτε ὁ Οὐ-Ἰλλιαμ Γκὺ, ἀναπετάσας λευκὸν μανδύ-λιον, ὡς σημαῖαν εἰρήνης, τοῖς ἐπέ-τρεψε φιλικῶς νὰ ἐπισκεφθῶσι τὸ πλοῖον μετὰ τοῦ ἀρχηγοῦ των Τόο-Βίτ, ὡς ἐν-θυμεῖσθε βεβαίως ἐκ τῆς διηγήσεως τοῦ Ἀρθούρου Πύμ.

Ἐπὶ εἴκοσι λεπτά τῆς ὥρας ἡ λέμ-βος μας ἐπλευρεῖ ἀκολουθοῦσα τὴν σει-ρὰν τῶν σκοπέλων, ἕως οὗ ὁ Χοῦντ ἀ-νεκάλυψε τὸν πόρον, διὰ τοῦ ὁποῖου εἰσῆλθομεν. Μετ' ὀλίγον ἡ λέμβος μας προσεδέθη διὰ τῆς ἀγκύρας τῆς ἀπὸ τῶν βράχων τῆς ἀκτῆς. Ἀφῆσαμεν ἐκεῖ δύο ἄνδρας πρὸς φύλαξίν τῆς, οἱ δὲ λοι-ποῖ, μετὰ τὸν Χοῦντ ἐπὶ κεφαλῆς, διη-θύνημεν πρὸς τὸ κέντρον τῆς νήσου.

Ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ καὶ ἐγὼ, βα-δίζοντες ὁλονέν, ἀντηλλάσσομεν τὰς σκέψεις μας καὶ τὰς ἐντυπώσεις μας περὶ τῆς χώρας ἐκείνης, ἡ ὁποία, κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ Ἀρθούρου Πύμ, «διέ-φερεν οὐσιωδῶς ἀπὸ πᾶσαν ἄλλην χῶ-ραν, ἐξερευνηθεῖσαν ἕως τότε ὑπὸ ἀν-θρώπων πολιτισμένων.»

Τοῦτο ἐφαίνετο ἐκ πρώτης ὀψεως. Τοῦλάχιστον τὸ χρῶμα τῶν πεδιάδων ἦτο μελανόν, ὡς ἐὰν τὸ χῶμα των ἀ-πετελεῖτο ἀπὸ κόνιν λάδας, καὶ εἰς κα-νὲν μέρος δὲν ἐφαίνετο τίποτε λευκόν.

Προπορευόμενος κατὰ ἑκατοντάδας βη-μάτων, ὁ Χοῦντ ἔτρεξεν εἰς ἕνα βράχον μεγάλον, ἀνερριχθῆ ἐπ' αὐτοῦ μ' εὐ-κινησίαν αἰγάρου, ἐστάθη ἐπὶ τῆς κο-ρυφῆς, καὶ ἐκεῖθεν ἐπεσκόπησεν ὅλην τὴν περιοχὴν, εἰς ἀκτῖνα πολλῶν μι-λίων. Δὲν ἐφάνη ὅμως εὐχαριστημένος. Ἐνόμιζε κανεῖς, ὅτι ἐβλεπεν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος «εἶχε χάσῃ τὰ κατατόπια.»

— Τί συμβαίνει, μετ' ἠρώτησεν ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ, παρατηρήσας τὸν Χοῦντ προσεκτικῶς.

— Δὲν ἤξεύρω, πλοίαρχε, ἀπήντη-σα. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι οἱ τρόποι τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ εἶνε πολὺ παράδοξοι καὶ ἀνεξήγητοι. . . . Ὅθ' ἔλεγε κανεῖς ὅτι εἶνε ἀπὸ τοὺς «νέου εἶδους ἀνθρώπους» τοὺς ὁποῖους ὁ Ἀρθούρος Πύμ ἰσχυρί-ζεται ὅτι συνήντησεν εἰς αὐτὴν τὴν νή-σον. . . . Καὶ ἴσως-ἴσως μάλιστα. . .

— Τί ;

— Εἶπτε βέβαιος, — ἀνέκραξα τότε χωρὶς νὰποτελειώσω τὴν σκέψιν μου, — ὅτι ἡ χθεσινὴ σας καταμέτρησις ἦτο ἀ-κριβής ;

— Βεβαίωτος ! Πλάτος 830 20', μῆκος 430 5' . . .

— Ὡστε δὲν ὑπάρχει καμμία ἀμφι-βολία, ὅτι αὕτῃ ἡ νήσος εἶνε ἡ Τσάλαλ ;

— Καμμία. Εἶνε ἀκριβῶς ἡ θέσις, τὴν ὁποίαν σημειώνει ὁ Ἀρθούρος Πύμ καὶ πιστεύω ὅτι δὲν ἔκαμε λάθος.

Πραγματικῶς οὐδεμία ἀμφιβολία ἐ-χῶρει περὶ τούτου. Ἀλλ' ἂν ὁ Πύμ δὲν εἶχε κάμῃ λάθος, ὡς πρὸς τὴν παρά-στασιν τῆς γεωγραφικῆς θέσεως τῆς νή-σου δι' ἀριθμῶν, τί νὰ σκεφθῇ τις ὅμως περὶ τῆς ἀκριβείας τῆς διηγήσεώς του, ὅσον ἀφορᾷ τὴν χώραν, τὴν ὁποίαν πε-ριηρόμεθα ἤδη ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ Χοῦντ ; . . . Ὅμιλεῖ περὶ δένδρων πρωτο-φανῶν, ὁμιλεῖ περὶ βράχων παραδόξων καὶ κατὰ τὸ σχῆμα καὶ κατὰ τὴν σύ-στασιν, ὁμιλεῖ περὶ ποταμῶν καὶ ρυά-κων ἀποτελουμένων ἀπὸ ὕδωρ, τὸ ὁ-ποῖον δὲν ἦτο ὕδωρ, ἀλλ' ὡς μία διά-λυσις ἀραβικοῦ κόμμεως, μετ' ἐξέως χωριστάς, μετ' ἀποχρώσεως μετάξης, — ἐν-ρευστὸν τὸ ὁποῖον ἠδυνάτο τις νὰ κόψῃ μετ' ὁ μαχαίρι ! . . .

Καὶ ὅμως δὲν ὑπῆρχε τίποτε, — ἡ μᾶλλον δὲν ὑπῆρχε π λ έ ο ν τίποτε, ἀπὸ ὅλα αὐτά ! Ὅυτε ἐν δένδρον, οὔτε ἐν δενδρύλιον, οὔτε εἰς θάμνος εἰς ὅλην τὴν περιοχὴν. . . . Ἀόρους δενδροφύτους, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἔπρεπε νὰ εἶνε τὸ χωρίον Κλὸκ-Κλὸκ, δὲν ἐβλέπαμεν που-θενά. . . . Ἐκ τῶν ρυάκων ἐκείνων, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ ἄνδρες τῆς Ἰάνας δὲν εἶχον τολμήσῃ νὰ πῶν, δὲν ἐφαί-νετο τὸ ὕδωρ οὔτε εἰς, οὔτε μία σταγὼν ὕ-δατος, εἴτε κοινοῦ, εἴτε παραδόξου. . . . Παντοῦ στερίωσις καὶ αὐχμὸς ἀπόλυτος, ἀπελπιστικὸς, ἀπαίσιος ! . . .

Ἐν τούτοις ὁ Χοῦντ ἐβάδιζε πρὸ ἡ-μῶν ταχύς, χωρὶς νὰ δεικνύῃ διόλου δι-σταγμὸν. Ὅθ' ἔλεγε τις ὅτι τὸν ὠδήγει τὸ ἐνστικτόν, ὅπως τὰς χελιδόνας, ὁ-πως τὰς ταχυδρόμους περισσεύρας, αἱ ὁ-ποῖαι γνωρίζουν νὰ ἐπιστρέφουν εἰς τὰς φωλεάς των, διὰ τῆς συντομωτέρας ὁ-δοῦ. . . . Ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς, δὲν ἤξεύρω ἐκ ποίας προσισθήσεως, ἐκινούμεθα νὰ τον ἀκολουθῶμεν ὡς τὸν κάλλιστον καὶ τὸν ἀσφαλτέστατον τῶν ὁδηγῶν.

Τὸ ἐπαναλαμβάνω ὅμως καὶ τὸ τονί-ζω, ὅτι δὲν εἶχαμεν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας τὴν μυθικὴν ἐκείνην χώραν, τὴν περιγραφομένην ὑπὸ τοῦ Ἀρθούρου Πύμ. Τὸ ἔδαφος, τὸ ὁποῖον ἐπάτουν οἱ πόδες μας, ἦτο κατεστραμμένον, ὡς ἂν εἶχεν ὑποστῇ σάλους καὶ συγκλονισμούς. Μαῦ-ρον καὶ καυμένον, ὅθ' ἔλεγε τις ὅτι εἶ-χεν ἐκδρασθῇ ἐξ αὐτῶν τῶν σπλάγ-χων τῆς γῆς διὰ πλουτωνεῖον ἐπενερ-γείας. Κάποιος τρομερὸς καὶ ἀκαταγώ-νιστος κατακλυσμὸς τὸ εἶχε συντάρσῃ καὶ ἀλλοιώσῃ ἄρδην καθ' ὅλην τὴν νή-σον.

Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ ζῷα, τὰ ὁποῖα ἀναφέρονται καὶ περιγράφονται εἰς τὴν διήγησιν, δὲν συντηγῆσιν οὐδέν, — οὔτε νήσας, οὔτε χελιδόνας, οὔτε χοί-ρους μετ' οὐρανὸς οὐράς καὶ μετ' πόδας

ἀντιλόπης, οὔτε τὰ παράδοξα ἐκεῖνα μακρότριχα πρόβατα, οὔτε τὰ μελανό-πτερα καὶ γιγαντιαία ἐκεῖνα πτηνά. . . . Καὶ αὐτοὶ οἱ λιπαρόχρηνες, οἱ τόσον ἀ-φθονοὶ εἰς ὅλας τὰς ἀκτὰς τοῦ ἀνταρ-κτικοῦ, εἶχον ἐγκαταλείψῃ, ὡς φαίνε-ται, τὴν ἀκτοῖκτον, τὴν ἐρημον, τὴν σιωπηλὴν καὶ πένθιμον αὐτὴν χώραν !

Καὶ πούθεν οὔτε ἕνας ἄνθρωπος ! . . . κανεῖς . . . οὔτε εἰς τὴν παραλίαν, οὔτε εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς νήσου !

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐρημώσεως ταύ-της, ὑπῆρχεν ἀκόμη πιθανότης νὰ εὕρε-θῶσιν ἐκεῖ ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ οἱ σύν-τροφοί του ; . . .

Ἐκύτταξα τὸν πλοίαρχον Λάν Γκὺ. Τὸ ὄχρον του πρόσωπον, τὸ συνοφρυω-μένον του μέτωπον, ἐμαρτύρουν σαφῶς ὅτι ἡ ἐλπίς ἤρχισεν ἤδη νὰ τον ἐγκα-ταλείπῃ. . . .

Ἐρθᾶσαμεν τέλος εἰς τὴν κοιλάδα, τὴν ἐν τῷ μέσῳ λόφων, ὅπου ὑπῆρχεν ἄλλοτε τὸ χωρίον Κλὸκ-Κλὸκ. Καὶ ἐ-δῶ, ὅπως παντοῦ, τελεία ἐρήμωσις καὶ καταστροφή. Οὔτε ἕκνος οἰκήματος, ἐκ τῶν περιγραφομένων ὑπὸ τοῦ Πύμ, — οὐδεμία σκηνή, ἐκ τῶν ἀποτελουμένων ἐξ ἐνὸς μαύρου δέρματος, ἡλωμένου περὶ ξυκοῦ δένδρου, οὐδεμία καλύβη ἐκ κλάδων, οὐδεμία ἐκ τῶν τρωγλῶν ἐκείνων, τῶν ἀνεσκαμμένων εἰς τὰ με-λανὰ σπλάγγχνα τοῦ βράχου. . . . Ὁ δὲ ρυάξ ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος διέρρεε τὸ χω-ρίον, τί εἶχε γίνῃ ; ποῦ ἦτο ; ἀπὸ ποῖον μέρος ἔφρευγε, κυλίων τὰ μαγικά του ὕ-δατα ἐντὸς κοίτης ἐξ ἄμμου μελανῆς ;

Καὶ οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι, οἱ σχεδὸν ἡμί-γυμνοι, οἱ φέροντες δέρματα ζῶων μαύ-ρων καὶ ὀπλισμένους διὰ δοράτων καὶ ροπαλῶν, καὶ αἱ γυναῖκες ἐκεῖναι, αἱ ὀψηλαὶ καὶ εὐλύγιστοι «αἱ ἐχουσαι χά-ριν, οἷαν δὲν ἀπαντᾷ τις εἰς χώραν πο-λιτισμένης», — κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ Πύμ, — καὶ ἡ πληθὺς τῶν παιδίων, τὰ ὁποῖα τοὺς περιεστοίχιζαν . . . ὅλος ἐ-κεῖνος ὁ πληθυσμὸς τῆς Τσάλαλ, τί εἶχε γίνῃ ; Ποῦ ἦσαν οἱ ἰθαγενεῖς οἱ ἐβενό-χροες, μετὰ τὰ μαῦρα μαλλία, μετὰ τοὺς μαύρους ὀδόντας, οἱ παράδοξοι αὐτοὶ ἄν-θρωποι, τοὺς ὁποῖους ἐτρόμαζε τόσον ἡ ὀψις τοῦ λευκοῦ χρώματος ;

Εἰς μάτην ἐζήτησα τὴν καλύβην τοῦ Τόο-Βίτ, κατεσκευασμένην ἐκ τεσσάρων μεγάλων δερμάτων καὶ πασσάλων ἐμ-πεπηγμένων εἰς τὴν γῆν. Δὲν ἀνεγνώ-ρισσα οὔτε τὴν θέσιν, εἶχε τὴν ὁποίαν εὐ-ρίσκειτο ἄλλοτε. . . . Καὶ ὅμως εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην εἶχον φιλοξενηθῇ, μετ' ἐνδείξεων μεγάλου σεβασμοῦ, ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ, ὁ Ἀρθούρος Πύμ, ὁ Διρκ Πέτερς καὶ οἱ σύντροφοί των, ἐνθ' ὅτ' ἡ πληθὺς τῶν ἰθαγενῶν συνωθῆτο ἐξωθεν μετὰ περιεργείας.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

Ἀγαπητοί μου,

ΚΑΝΑ σὰς εἶπα, εἰς τὴν προηγού-μένην μου ἐπι-στολήν, περὶ τῆς ἐν Ἑλλάδι φιλο-μουσίας καὶ τῆς πρὸς τὰ βιβλία ἀγά-πης, ὑπεσχέθημι νὰ σὰς ὁμιλήσω σήμερον εἰδικώτερον περὶ τῆς φιλο-μουσίας καὶ τῆς βιβλιοφι-λίας τῶν Ἑλληνοπαίδων.

Τὸ κεφάλαιον τοῦτο θὰ σας εὐχαριστήσῃ βέβαια περισσότερο, πρῶτον μὲν διότι πρόκειται περὶ ὑμῶν τῶν ἰδίων, δεύτε-ρον δὲ διότι δὲν θὰ λάβω ἀφορμὴν νὰ ἐπαναλάβω σήμερον τὰ παράπονα, τὰ ὁποῖα ἐξέφερα κατὰ τὴν τελευταίαν συ-νάντησίν μας.

Ἄ, ὅχι ! Οἱ Ἑλληνοπαῖδες εἰμπο-ροῦν νὰ καυχῶνται, ὅτι σχετικῶς εὐρί-σκονται ὑψηλότερα, ὅτι ἡ φιλομουσία των ὑπερβαίνει τὴν τῶν μεγάλων, ὅτι αὐτοὶ ἐνδιαφέρονται διὰ τὰ καλὰ βιβλία, καὶ τὰγοράζουσιν, καὶ τὰναγινώσκουσιν. . . . Καὶ διὰ νὰ σας φέρω τὴν προχρηστεύ-σαν ἀπόδειξιν, ἰδοὺ ἡ Διάπλασις. Ἄν, ὡς ἀνομολογεῖται κοινῶς, εἶνε τὸ μόνον ἄξιον λόγου περιοδικὸν ἐν Ἑλλάδι, τοῦ-το ὁρεῖται ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν φι-λομουσίαν τῶν Ἑλληνοπαίδων. Καὶ ἄλ-λοι φιλοπρόδοι καὶ ἱκανοὶ ἄνδρες ἐπε-χείρησαν πολλὰκις νὰ ἰδρύσων περι-οδικὰ διὰ μεγάλους, ἀλλ' ἀπέτυχον πάν-τοτε, προσκρούσαντες κατὰ τῆς γενικῆς ἀδιαφορίας. Μόνον ἡ Διάπλασις κατώρ-θωσε νὰ ζῇ ἐπὶ ὁλόκληρον εἰκοσαε-τίαν, καὶ εὐρύστα κατάλληλον τὸ ἔδαφος, νὰναπτυχθῇ καὶ νὰ ριζοβολήσῃ βαθέως, νὰποκτήσῃ δηλαδὴ τὴν ἀγάπην ἐκεῖ-νην, ἡ ὁποία τῇ ἐξήσφαλσε καὶ τῇ ἐ-ξασφαλίζει τὴν μακροτέραν καὶ ἐνεργη-τικωτέραν ζωὴν. Ὅτι δὲ τοῦτο ὁρεῖται εἰς σὰς, δὲν το λέγω μόνον ἐγώ. Πολλὰκις τὸ ἔγραψεν ὅλος ὁ τύπος, ὁ ὁποῖος ἀντιπροσωπεύει τὴν κοινὴν γνώ-μην, καὶ ὠρισμένως πέρυσι ἡ Ἐστίς, εἰς ἐν ἀρθρίδιον, τὸ ὁποῖον σὰς παρέθε-σα τότε, ἂν ἐνθυμεῖσθε, καὶ τὸ ὁποῖον, μεταξὺ τῶν ἄλλων, ἔλεγε καὶ τοῦτο : «Οἱ Ἕλληνες πολῖται τῆς μελλούσης γενεᾶς ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ καυχῶ-θῶν, ὅτι εἶνε φιλομουσώτεροι ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς ἄλλους . . . οἱ μικροὶ εἰμποροῦν νὰ ὑπερηφανεύωνται ὅτι ἔβαλαν τὰ γυαλιὰ εἰς τοὺς μεγάλους !»

Τὸ δὲ εὐχαριστώτερον ἀκόμη εἶνε, ὅτι δὲν περιορίζονται μόνον εἰς τὴν Διάπλα-σιν, ὅτι ἡ ἀγάπη των ἐπεκτείνεται καὶ

εἰς τὰ βιβλία. Οἱ παλαιοὶ τόμοι τῆς Διαπλάσεως, παραδείγματος χάριν, οἱ πωλούμενοι κατὰ χιλιάδας ἀντιτύπων, τί ἄλλο εἶνε παρὰ ὥραϊα βιβλία ; Μή-πως, χάρις εἰς τοὺς μικροὺς, ἡ Διά-πλασις δὲν ἐξέδωκεν ἕως τώρα ὁλόκλη-ρον Βιβλιοθήκην, ἐκλεκτῶν, ἡθικῶν καὶ τερπνῶν βιβλίων ; Καὶ τὴν ἀνασύστα-σιν καὶ ἐξακολούθησιν τῆς Βιβλιοθήκης ταύτης, φέτος, δὲν τὴν ἀπήτησαν καὶ δὲν τὴν ὑπεστήριξαν οἱ Ἑλληνοπαῖδες ; Καὶ ἀπὸ τὰ ἄλλα ἀκόμη ὥραϊα καὶ ἡ-θικὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα ἐκδίδουν κάποτε ἄλλοι ἐκδόται διὰ τὸ πολὺ κοινόν, οἱ νέοι δὲν ἀγοράζουν περισσότερον ἀπὸ τοὺς μεγάλους ;

Ὅλ' αὐτὰ ἀποδεικνύουν, ὅτι ἡ πρὸς τὸ βιβλίον ἀγάπη εἶνε ἀρκετὰ διαδεδο-μένη παρὰ τῇ ἑλληνικῇ νεολαίᾳ. Εἶνε ἡ μόνη τάξις ἐν Ἑλλάδι, ἡ ὁποία ἀ-ριθμεῖ βιβλιοφίλους, ἀνθρώπους δηλαδὴ ἐνδιαφερομένους διὰ τὰ καλὰ βιβλία καὶ μὴ θεωροῦντας ὡς τὴν πλεον περιττὴν τὴν δαπάνην τῆς ἀποκτήσεώς των. Μό-νον δὲ μεταξὺ αὐτῶν εἶδα καὶ ἡρώϊσμούς βιβλιοφιλίας, — πτωχὰ παῖδιά, στερού-μενα ἄλλων πραγμάτων καὶ συνάζοντα πεντάραν πρὸς πεντάραν τὸ ποσόν, διὰ νὰγοράσουν τὸ βιβλίον, τὸ ὁποῖον εἶχαν ποθέσῃ νὰναγνῶσιν !

Ναί ! ἀλλὰ τοῦτο διὰ τὸ ἔθνος δὲν ἀρκεῖ. Διὰ νὰ προοδεύσῃ, διὰ νὰ παρου-σιάσῃ εἰκόνα ἀληθινοῦ πολιτισμοῦ, τὸ ἔθνος ὁ λ ο ν πρέπει νὰγαπᾷ καὶ νὰ ὑποστηρίξῃ τὰ βιβλία. Ὅχι μόνον οἱ μικροὶ ἀλλὰ καὶ οἱ μεγάλοι ὅχι μόνον οἱ πλούσιοι, ἀλλὰ καὶ οἱ πτωχοὶ ὅχι μόνον οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων, ἀλλὰ καὶ οἱ λοιποὶ ἐπαγ-γελματῖαι ὅχι μόνον ἡ νεολαία, ἀλλὰ καὶ ὁ λαὸς ὅλος. Τοῦτο παρατηρεῖται εἰς τὰ πολιτισμένα ἔθνη, τὰ ἄξια τι-μῆς, τοῦτο ἐπιτρέπει ἐκεῖ τὴν κατ' ἔτος ἐκδοσὴν χιλιάδων βιβλίων, τοῦτο προκα-λεῖ τὴν πνευματικὴν κίνησιν καὶ ζωὴν, ἡ ὁποία εἶνε τὸ ὕψιστον γνώρισμα τοῦ πολιτισμοῦ.

Καὶ τώρα περιμένω νὰ μου εἰπῇτε : «Ἡμεῖς οἱ μικροὶ κάμνουμεν, ὅσον ἡμ-ποροῦμεν, τὸ χρέος μας ἄς το κάμουν καὶ οἱ μεγάλοι. Ἡμεῖς βέβαια δὲν εὐ-θυνοῦμεθα διὰ τὴν πνευματικὴν ἀκίνησιν. Νά, τα εἰπῇτε εἰς τοὺς μεγάλους.» Ἐχετε δίκαιον. Ἀλλὰ, ἐλησμονή-σατε κατὰ τι σπουδαῖον : ὅτι τὰ ἔτη πα-ρέρχονται γρήγορα, ὅτι οἱ μικροὶ γίνον-ται μεγάλοι. Ἄν λοιπὸν εἰς τὴν Ἑλ-λάδα ἀνέκαθεν οἱ μεγάλοι εἶνε ἀδιάφοροι καὶ οἱ μικροὶ φιλόμουσοι, ἅμα μεγαλώ-σετε καὶ σεῖς θὰ γίνετε λοιπὸν ἀφιλό-μουσοι ; Ἡ ἀγάπη τοῦ βιβλίου θὰ σας ἀφήσῃ ; Ὁ ἀδιαφορῆτε καὶ σεῖς πρὸς τὰ καλὰ βιβλία ; Ὁ ἀφορμωθῆτε μετὰ τὴν τάξιν ἐκείνην, ἡ ὁποία προκαλεῖ σήμερον τὴν πνευματικὴν μας ἀκίνησιν ;

Ὅχι ! μυριάκις ὅχι ! . . . Ἰδοὺ τί ἡ-θελα νὰ σας εἶπω : Προσπαθήσατε μετὰ πᾶσαν θυσίαν νὰ διατηρήσετε τὴν φιλο-μουσίαν σας. Αἱ ἀσχολαὶ τοῦ βίου ἄς μὴ σας μαράνουν ποτὲ τὴν ἀγάπην τοῦ βιβλίου. Φυλάττετε τὸν πόθον τῆς ἀνα-γνώσεως, ὡς σπινθῆρα ἀκοίμητον ἐν τῇ ψυχῇ σας. Ὁ ἔρως πρὸς τὴν πνευμα-τικὴν ἀπόλαυσιν ἄς μὴ σας ἐγκαταλείψῃ ποτέ. Ἀγοράζετε βιβλία καὶ ἀναγινώ-σκετέ τα πάντοτε, ὅπως καὶ τώρα. Μὴ παύσετε νὰ πλουτίζετε τὴν Βιβλιοθήκην σας, καὶ συνειθίσατε ἀπὸ τώρα νὰ τὴν θεωρῆτε ὡς τὸν ἄριστον καὶ ἀπαραίτη-τον σύντροφον ὁλοκληροῦ τοῦ βίου σας. Πᾶσα ἡλικία ἔχει τὰ ἀναγκαῖα τῆς εἰς πᾶσαν ἡλικίαν θὰ εὕρετε τὴν ἀνά-λογον πνευματικὴν τροφήν ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴ σας λείψῃ ἡ ὀρεξις. Καμμία ἡ-λικία νὰ μὴ ὑπάρξῃ διὰ σὰς, βίου σκο-τεινοῦ καὶ κτηνώδους, ὁποῖος εἶνε ὁ ἄ-νευ βιβλίου βίος. Ἀληθῶς φιλόμουςος εἶνε μόνον ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος διατηρεῖ τὴν φιλομουσίαν του μέχρι τέλους ζωῆ-ρὰν καὶ ἀκμαίαν.

Ἄν συμβῇ τοῦτο εἰς σὰς — ὅπως εὐ-χομαι καὶ ἐλπίζω, — τότε δὲν θὰ φο-δοῦμαι τὴν ἐποχὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ μικροὶ θὰ γίνωνται μεγάλοι. Δὲν παύω νὰ σὰς τὸ ἐπαναλαμβάνω : Σεῖς εἰσθε ἡ ἐλπίς τοῦ ἔθνους. Ἄς εἶνε λοιπὸν τὸ εὐγενέστερον τῶν ὄντων σας, νὰποτε-λέσετε μίαν ἡμέραν τὴν ἰσχυρὰν καὶ πο-λυπληθῆ ἐκείνην τάξιν, ἡ ὁποία, διὰ τῆς φιλομουσίας τῆς καὶ διὰ τῆς ἀγάπης τῆς πρὸς τὰ βιβλία, θὰναπλάσῃ τὸν πνευματικὸν βίον τῆς Ἑλλάδος !

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΜΙΚΡΑ ΕΒΡΑΙΑ

[Συνέχεια τῆς σελίδας 203.]

Ἐπρόκειτο περὶ ἐνὸς Οὐγγρου ἱππό-του, τὸν ὁποῖον ὁ ἀπίστος καὶ βάρβαρος ἐχθρὸς του εἶχε συλλάβῃ αἰχμάλωτον, τὸν εἶχε ζεύξῃ κοντὰ εἰς τὰ βόδια, ἐμ-πρὸς εἰς τὸ ἄροτρον, τὸν εἶχε μαστιγώσῃ ἔπειτα ἀνηλεῶς καὶ τὸν εἶχεν ἐξευτε-λίσῃ καὶ καταπατήσῃ ἐπαισχύντως.

Ἡ σύζυγος τοῦ ἱπποῦ ἐπώλησεν ὅλα τὰ κεμήλια τῆς καὶ ἐνεχυρίασε τὸν πύργον καὶ τὰ κτήματά τῆς οἱ φί-λοι τοῦ ἑκάμαν γενναίους ἐράνους, διότι τοὺς εἶχαν ζητήσῃ ἀπιστεῦτως μεγάλον ποσόν. Ἐν τούτοις ὁ ἐχθρὸς ἐπληρώθη καὶ ὁ ἱππότης ἀπηλλάγη ἀπὸ τὴν αἰχ-μαλωσίαν καὶ τὴν αἰσχύνην. Ἀσθενὴς καὶ ἐλαινὸς ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα του. Ἀλλ' εὐθὺς κατόπιν ἔγινε γενικὴ ἐξέγερσις κατὰ τοῦ ἐχθροῦ τῆς χρι-στιανισμοῦ ὁ ἀσθενὴς τὸ ἤκουσε καὶ δὲν εἶχε πλέον οὔτε ἡσυχίαν οὔτε ἀνά-παυσιν ἔβαλε νὰ τον καθίσουν ἐπάνω εἰς τὸ πολεμικὸν του ἄλογον, τὸ αἶμα

έχρωμάτισε πάλιν τὰς παρειάς του, αἱ δυνάμεις ἐφαίνοντο ὅτι τῷ ἐπανήλθον, καὶ ἐξεκίνησε καὶ αὐτὸς τέλος μὲ τοὺς ἄλλους πρὸς τὴν νίκην. Ἀκριβῶς ὁ ἴδιος ἐχθρός, ὅστις τὸν εἶχε ζεύξει πρὸ τοῦ ἀρότρου, ἐξευτελίση καὶ κακοποιήσῃ, ἔγινε τώρα αἰχμάλωτός του, καὶ ἀπήχθη ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὰς ὑπογείους φυλακάς τοῦ πύργου τοῦ ἄλλ' ἀμέσως τὴν πρῶτην στιγμὴν ἦλθεν ὁ ἱππότης καὶ ἠρώτησε τὸν αἰχμάλωτόν του.

«Εἰσεύρεται τώρα, τί σε περιμένει ;»
«Ναί,» ἀπήντησεν ὁ ἄπιστος «ἐκδίκησις.»

«Ναί, τοῦ χριστιανοῦ ἡ ἐκδίκησις,» εἶπεν ὁ ἱππότης. «Ἡ θρησκεία μας διατάττει νὰ συγχωρῶμεν τοὺς ἐχθρούς μας, ν' ἀγαπῶμεν τὸν πλησίον μας· ὁ Θεὸς εἶνε ἡ ἀγάπη ! Ἐπίστρεψε ἐν εἰρήνῃ εἰς τὴν πατρίδα σου καὶ τοὺς ἀγαπητούς σου, καὶ ἔσο καλὸς καὶ ἀγαπᾶ ὅλους, πρὸ πάντων ὅταν εἶνε δυστυχεῖς καὶ ἐλεεινοί.»

Τότε ὁ αἰχμάλωτος δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυα : «Ποτὲ δὲν θά το ἐπίστευα αὐτὸ δυνατόν ! Ἡμῖν βέβαιος ὅτι μ' ἐπερίμεναν πόνοι καὶ μαρτύρια, καὶ δι' αὐτὸ ἦσαν δηλητήριον, τὸ ὁποῖον εἰς ὀλίγας ὥρας θά με θανατώσῃ· ἀλλὰ πρὶν ἀποθάνω, ὦ ! διδάξέ με τὴν θρησκείαν, ἡ ὁποία τοιαύτην ἀγάπην καὶ συγγνώμην περιλαμβάνει· εἶνε μεγάλη καὶ θεία· ὡς ἀποθάνω ἐν αὐτῇ, ὡς ἀποθάνω ὡς Χριστιανός !»

Καὶ ἡ παράκλησίς του ἐξεπληρώθη.

Αὕτη ἦτο ἡ διήγησις, ἡ ὁποία ἀνεγινώσκετο ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς Σάρας. Ὁλοὶ τὴν ἤκουσαν μὲ συγκίνησιν, κανεὶς ὅμως δὲν εἶχε συγκινηθῇ, ὅσον ἡ Ἐβραία ὑπηρέτρια, ἡ ὁποία ἐκάθητο εἰς τὴν γωνίαν· θερμὰ δάκρυα ἐφαίνοντο λάμποντα εἰς τὰ κατάμαυρα μάτια τῆς· εὗρισκε πάλιν τὴν παιδικὴν τῆς καρδίαν, ὅταν ἐκάθητο εἰς τὸ θρανίον τοῦ σχολείου καὶ ἤκουε τὸ μεγαλεῖον τοῦ Εὐαγγελίου κατὰ πρῶτον. Τὰ δάκρυα ἔρρευσαν ἄφθονα εἰς τὰς παρειάς τῆς...

«Πρόσεξε τὸ παιδί μου νὰ μὴ γίνῃ χριστιανὴ !» ἦτο ἡ τελευταία λέξις τῆς μητρός τῆς εἰς τὴν κλίνην τοῦ θανάτου, καὶ τὴν ἠσθάνετο βαθεῖα εἰς τὴν ψυχὴν τῆς, μαζί μὲ τὰς λέξεις τῆς ἐντολῆς : «Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου.»

«Δὲν εἶμαι ὅμως βαπτισμένη, — ἐσκέπτετο, — μὲ ὀνομάζουν Ἐβραίαν, τὰ παιδιά τῆς γειτονείας τὸ ἐφώναζαν ἀπ' ὀπίσω μου τὴν Κυριακὴν προχθές, καὶ μ' ἐπερίπαζαν, ὅταν ἐστάθηκα ἐμπρὸς εἰς τὴν ἀνοικτὴν θύραν τῆς ἐκκλησίας καὶ ἐκύτταζα τὰ κερά, ποῦ ἔκαιαν εἰς τὸ ἱερόν, καὶ ἄκουα τοὺς ψαλμοὺς τοῦ χοροῦ. Ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ σχολείου ἕως σήμερα, μία δύναμις μοῦ ἔρχεται ἀπὸ τὴν χριστιανισμὸν, ὅπως ἡ θερμότης καὶ τὸ φῶς ἀπὸ τὸν ἥλιον· καὶ ὅσον ἂν κλείνω τὰ μάτια μου εἰς αὐτήν, εἰσέρχεται ὅμως βαθεῖα εἰς τὴν καρδίαν μου. Ἀλλά, μητέρα μου, δὲν θά σε λυπήσω μέσα εἰς τὸν τάφον σου ! δὲν θά παραβῶ τὴν ὑπόσχεσιν, ποῦ σου ἔδωκεν ὁ πατέρας μου ! Δὲν θά διαβάσω τὴν χριστιανικὴν Βίβλον. Ἐγὼ τὸν Θεὸν τῶν πατέρων μου ὡς καταφύγιον διὰ τὴν πτωχήν μου καρδίαν !»

(Ἐπεται τὸ τέλος.)
Κατὰ τὸν Ἄνδερσεν.
ΕΛΛΗΝ ΠΟΛΥΓΡΑΦΕΙΟΣ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 204)

Ἡ Μηλιὰ ἔρριψε παρακλητικὸν βλέμμα πρὸς τὸν Ἐνωμοτάρχην, ὁ ὁποῖος, μὲ κάποιαν συστολήν, εἶπε πρὸς τὸν Δήμαρχον:

— Ὁ κύριος Μοίραρχος, ὅταν ἦλθε καὶ ἔκαμε ἐπιθεώρησιν, μᾶς εἶπε γι' αὐτὴ τὴν σιταποθήκη: «Πρέπει νὰ διορθώσῃς τὴν στέγην. Δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ φυλακίζετε ἀνθρώπους σὲ τέτοια φυλακή. Αὕτη μόλις θά ἦταν καλὴ γιὰ σκυλιά.»

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔφθασεν εἰς τὸ δημαρχεῖον μία γαμήλιος συνοδία. Ἡ νύμφη ἦτο πολὺ εὐμορφῇ ὁ γαμβρός, υἱὸς πλουσίου κτηματίου, προσώπου πολὺ σημαντικοῦ εἰς τὸν δήμον, ἔγινε δεκτὸς ὑπὸ τοῦ κυρίου Δημάρχου μὲ μεριδιάματα καὶ θερμὰς χειραψίας.

Καὶ ὅταν ὁ Ἐνωμοτάρχης τὸν εἶδε τὸσον ἀπασχολημένον, νὰ ζητῇ μὲ φούριαν τὰ ληξιαρχικά του βιβλία, τὸν ἐπλησίασε καὶ τῷ εἶπεν εἰς τὸ αὐτί.

— Κύριε Δήμαρχε, ποῦ θέλετε νὰ ὁδηγήσω τοὺς μικροὺς ἀλήτας ;

— Ὅπου θέλετε... καὶ εἰς τὸν διάβολον ἀκόμη... φθάνει νὰ με ξεφορτωθῶν !

Εἰς τὸν διάβολον ; Ἄ, πολὺ εὐκολώτερον ἦτο νὰ τα ὑπάγουν εἰς τὸν Σταθμὸν τῆς Χωροφυλακῆς... Ὁ καλὸς λοιπὸν Ἐνωμοτάρχης ἐπῆρε ἀπὸ τὸ χεῖρ τὴν Μηλιάν, ὁ χωροφύλαξ ἐπῆρε τὸν Γιαννάκη, καὶ ἐνῶ ὅλοι ἐκεῖ ἦσαν ἀπασχολημένοι μὲ τοὺς νεονύμφους, ὥστε κανεὶς δὲν ἐπρόσεχε πλέον εἰς τοὺς χωροφύλακας καὶ τοὺς μικροὺς ἀλήτας, ἐξῆλθον καὶ οἱ τέσσαρες ἀπὸ τὸν Δημαρχεῖον, καὶ μετὰ πέντε λεπτά τῆς ὥρας ἔφθασαν εἰς τὸν Σταθμὸν τῆς Χωροφυλακῆς, ὅπου καὶ ἡ κατοικία τοῦ κυρίου Ἐνωμοτάρχου.

— Ἐμῶντες μέσα, παιδιά μου, εἶπεν ἀνοίγων τὴν θύραν.

— Καὶ τί θά μας κάμουν ἐδῶ ; ἠρώτησεν ἡ Μηλιὰ.

— Πρῶτ' ἀπ' ὅλα, θά σας δώσουν νὰ φάτε, ἀπήντησεν. Καὶ ἔκραξε μεγαλοφώνως τὴν σύζυγόν του :

— Μῆρεια ! Μῆρεια !

— Ἄ, ἡ φωνὴ τοῦ μπαμπᾶ !

Καὶ δύο παιδάκια, τῆς ἡλικίας τοῦ Γιαννάκη καὶ τῆς Μηλιᾶς, προσέτρεξαν καὶ ἐκρεμάσθησαν ἀπὸ τὸν λαιμὸν τοῦ Ἐνωμοτάρχου, ὁ ὁποῖος ἔσκυψε διὰ νὰ τα φιλήσῃ.

— Ποῦ εἶνε ἡ μητέρα σας ;

— Ἐδῶ εἶμαι, Κώστα ! ἀπεκρίθη γυναικεία φωνὴ ἀπὸ τὸ πλησίον δωμάτιον. Μαγειρεύω γιὰ νὰ δειπνήσουμε...

— Καὶ τί καλά ;

— Σοῦπα λάχανο...

— Χρὶ ! ἔκαμε τότε ὁ Γιαννάκης, καὶ ἐστρώθη εἰς μίαν καρέκλαν.

Μετ' ὀλίγον εἰσῆλθε καὶ ἡ Μαρία, γυναικὴ ὑψηλὴ καὶ ξανθὴ, μὲ πολὺ ἀγαθὴν φυσιογνωμίαν, καὶ ἤρχισε νὰ συνομιλῇ μὲ τὸν ἄνδρα τῆς.

— Τὰ καϊμένα τὰ παιδιά, ἔλεγε· καλὰ ἔκαμες πού τα ἔφερες ἐδῶ. Τὸ ἀγόρι μοιάζει πολὺ μὲ τὸν Πετράκη μας· εἶδες ;... Ἐπὶ τέλους δὲν ἔκαμαν κανένα ἐγκλημα, ποῦ ἦπιαν λίγο γάλα... Κάθε παιδί ἐστὶν ἑαυτὸν, ἔτσι ἐστὶν ὁ δρόμος, χωρὶς λεπτά, κουρασμένο, νηστικό, διψασμένο... θά ἔκανε τὸ ἴδιο... Δὲν λέγεται κλεψιά αὕτη.

— Ἐννοεῖται !

— Ἰδέ τα πῶς μιλοῦν μὲ τὰ παιδιά μας, σὰν νὰ τα ἐγνώριζαν ἀπὸ καιρὸ ! Αὐτὸ σημαίνει ὅτι εἶνε καλὰ παιδιά. Ἄν εἶχαν κάμῃ κανένα κακό, δὲν θά ἐφέροντο μὲ τόσην ἀθωότητα. Θά μας ἀπέφυγαν καὶ θά μας ὑποπεύοντο... Ἀλήθεια, νὰ ρίξω κι' ἄλλο βούτυρο ἐστὶν σοῦπα... Θέλω νὰ τα εὐχαριστήσω τὰ καϊμένα...

Φαντάζεσθε πλέον μὲ πόσῃ ὄρεξιν ἔφαγαν τὴν ὠραίαν ἐκείνην σοῦπαν, ἡ ὁποία τοῖς προσεφέρτε μὲ τόση καλὴν καρδίαν ! Ἐπῆραν ἀπὸ δύο πιάτα ὁ καθένας, ὁ δὲ Δημητράκης, ὁ μεγαλύτερος υἱὸς τοῦ Ἐνωμοτάρχου, εἶχε τὴν ἀπαίτησιν νὰ πάρουν καὶ τρίτον. Ἡ Μηλιὰ, ἡ ὁποία εἶχε παραγορτάσῃ πλέον, ἠναγκάσθη νὰ ρησθῇ· ἀλλ' ὁ Γιαννάκης σὲ τέτοια πράγματα ποτὲ δὲν ἔλεγεν ὄχι, καὶ ἄδειασε καὶ τὸ τρίτον τοῦ πιάτου μὲ τόσην ὄρεξιν, ὥστε ἡ καλὴ Μαρία τὸν ἐθαύμασε.

— Καλέ, σὺ τρῶς σὰν ἄνδρας ! τῷ εἶπε.

— Ναί, ναί, σὰν ἄνδρας σωστός, εἶπε καὶ ὁ Δημητράκης.

— Εἶνε ποῦ ἔχω νὰ φάγω πολὺν καιρὸν τόση ὠραία σοῦπα, ἀπεκρίθη ὁ Γιαννάκης. Ἐκεῖ ποῦ ἤμουν, δὲν εἶχαμε κανένα φῶδο νὰ κακοστομαχίσουμε !

Καὶ τὰ δύο ἀγοράκια ἐγελοῦσαν μαζί, ὡς οἱ καλλίτεροι φίλοι τοῦ κόσμου.

Ἄφ' οὗ ἐτελείωσε τὸ γεῦμα, ὁ Δημητράκης ἤθελε νὰ παίξουν, καὶ ἐπροσπαθοῦσε νὰ καταρῆρῃ καὶ τὴν Μηλιάν νὰ παίξῃ μαζί των.

— Ὅχι· ὄχι, εἴμεθα πολὺ κουρασμένοι.

— Ποῦ νὰ βάλω τὰ παιδιά νὰ κοιμηθῶν ; ἠρώτησεν ὁ Ἐνωμοτάρχης τὴν σύζυγόν του.

— Εἰς τὸ κρεβάτι τοῦ Νικήτα τοῦ χωροφύλακα, ποῦ ἔχει πάρη, ἄδεια γιὰ ὅκτω ἡμέρες.

— Ναί· μ' ἂν ὁ κύριος Δήμαρχος μάθῃ ὅτι ἔβαλα φυλακισμένους εἰς θάλαμον χωροφύλακος, εἶνε ἱκανὸς νὰ κάμῃ ἀναφορὰν ἐναντίον μου.

— Καὶ ποῦ θά το μάθῃ ;

— Μπορεῖ νὰ μας προδώσῃ κανένας εθονερός... Νά, παραδείγματος χάριν, ἡ γυναῖκα τοῦ Χαραλάμπη, ποῦ δὲν σε χωνεύει, γιατί εἶσαι πειδ καλὴ νοικοκυρὰ ἀπ' αὐτήν, δὲν μπορεῖ, νομίζεις, νὰ το κάμῃ ;

— Καὶ τί ; πρέπει ἐμεῖς τώρα νὰ πετάξουμε τὰ παιδιά εἰς τὸ δρόμο ; !

— Ὅχι βέβαια· μὰ ὄχι καὶ νὰ τα βάλουμε ἐκεῖ ποῦ εἶπες... δὲν μπορῶ... δὲν τολμῶ...

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Χαραλάμπης, ὁ χωροφύλαξ, ὁ ὁποῖος εἶχε βοηθήσῃ τὸν Ἐνωμοτάρχην εἰς τὴν σύλληψιν τοῦ Γιαννάκη καὶ τῆς Μηλιᾶς, ἔκρουσε τὴν θύραν τοῦ ἀρχηγοῦ του, ἔπειτα μὲ μεγάλην ἐκπληξὴν εἶδε τὰ παιδιά του νὰ παίζουν μὲ τοὺς μικροὺς ἀλήτας...

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε, πού σας ἀνησυχῶ τέτοιαν ὥρᾳ· ἀλλὰ ἐσυλλογίσθηκα, ὅτι μπορεῖ νὰ με χρειάζεσθε, γιὰ νὰ πᾶμε τὰ παιδιά ἐστὶν παλὰ σιταποθήκη...

— Στὴν παλὰ σιταποθήκη ! ἀνέκραξεν ἡ Μαρία, καταθυμωμένη. Καὶ ποῖός σας εἶπε νὰ πᾶτε ἐκεῖ τὰ παιδιά ; Θέλετε νὰ πεθάνουν ἀπὸ τὸ κρύο καὶ ἀπὸ τὸ φῶδο ;

— Εἶνε διαταγὴ τοῦ κυρίου Δημάρχου, ἀπήντησεν ὁ χωροφύλαξ.

— Ναί· ἐγὼ ὅμως τοῦ ὑπενόμισα ὅτι ὁ κύριος Μοίραρχος μᾶς εἶπεν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ φυλακίζουμε ἐκεῖ-μέσα ἀνθρώπους, πρὶν διορθώσουμε τοὺς ἀλίστους τὴν στέγην.

— Γιὰ μίαν νυχτιὰ μόνον τί θά πάθουν ; ἐπέμεινεν ὁ χωροφύλαξ.

— Μπᾶ ! νὰ σοῦλεγον νὰ βάλῃς ἐκεῖ μέσα τὰ κοριτσάκια σου, καὶ νὰ σ' ἐβλεπα ! εἶπεν ἡ Μαρία.

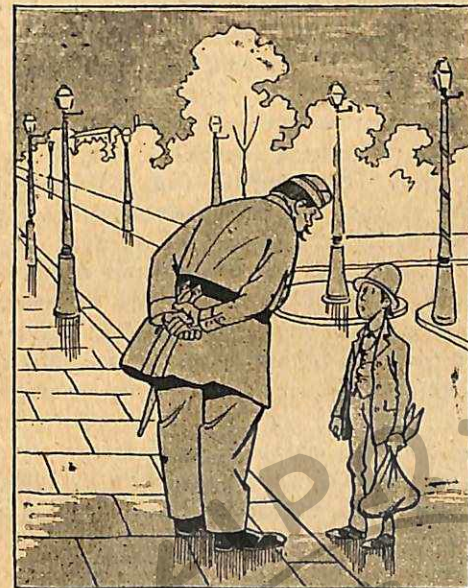
— Τὰ κορίτσια μου ὄχι· μ' αὐτὰ τὰ παιδιά ποῦ γυρίζουν ἐστὶν δρόμους καὶ κλέβουν τὸ γάλα ;

— Ὅχι τὸ κορίτσι ! δέκοφεν ὁ Ἐνωμοτάρχης· αὐτὸ δὲν ἔκλεψε τίποτα. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἀγόρι... εἶνε κλοπὴ τάχα αὐτὸ που ἔκανε ; Ἐπειδὴ τὸ ἕνα βούζαξε δέκα λεπτῶν γάλα, πρέπει ἐμεῖς

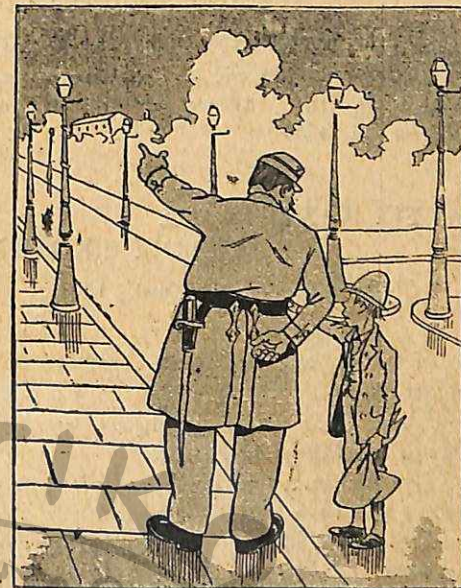
νὰ καταδικάσουμε καὶ τὰ δύο εἰς θάνατον ἀπὸ καμμιὰ ἀρρώστεια, ποῦ θ' ἀρπάξουν μέσα ἐστὶν σιταποθήκη ;... Λόγῳ τιμῆς, δὲν το ἐννοῶ αὐτὸ !

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε Ἐνωμοτάρχη, ἀπήντησεν ὁ χωροφύλαξ· διαβάζω ἀπλῶς διαταγὴν τοῦ κ. Δημάρχου, τὸν ὁποῖον συνήντησα εἰς τὸν δρόμον, τὴν ὥρᾳ ποῦ γύριζε ἐστὶν σπιτί του. «Νὰ φυλακίσετε καλὰ τοὺς ἀλήτας που συνελάβατε, μοῦ εἶπε· ἡ μικρὰ μοῦ ἐφάνη πολὺ αὐθάδης.» Τελοσπάντων,

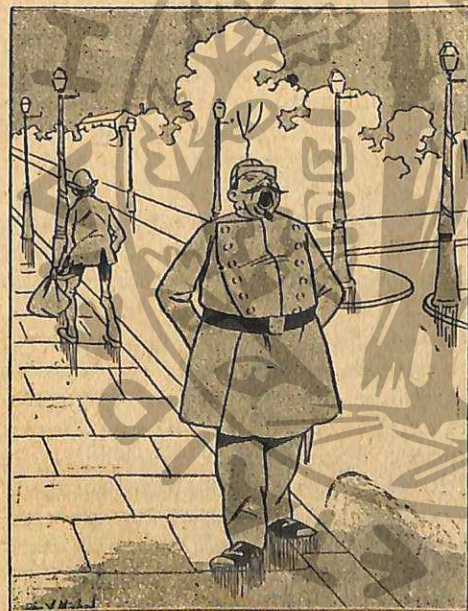
Η ΠΡΟΣ ΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ ΑΓΟΥΣΑ

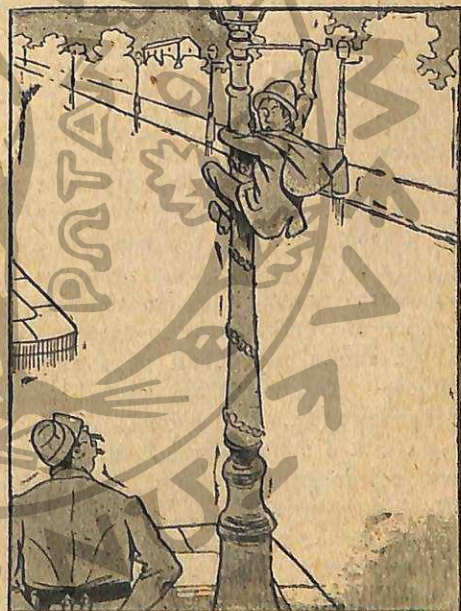
Ο ΜΑΓΚΑΣ.—Κύριε Ἀστυφύλακα, εἶμαι ξανάκι καὶ δὲν ξέρω τὰ μέρη τῆς Ἀθήνας. Δὲν μοῦ λές ποῦ εἶνε τὸ Σύνταγμα ;

Ο ΑΣΤΥΦΥΛΑΞ.—(Ἐκτείνων τὴν χεῖρα.) Τὸ Σύνταγμα ; Νά, παιδιά μου, ἴσα... ἐκεῖ ἐπάνω... ψηλά.

Ο ΑΣΤΥΦΥΛΑΞ.—(Χαμδόμενός καὶ μοιολογῶν, ἐνῶ ὁ μικρὸς ἀπομακρύνεται.) Τί κουραστικὴ ζωὴ, Θεέ μου ! Αἰώνιος ἐστὶν πόδι ! Ἄχ ! Πῶς νυστάζει...

Ο ΑΣΤΥΦΥΛΑΞ.—(Στρέφεται μετ' ὀλίγον καὶ προστρέχει.) Τί γυρεύεις ἐκεῖ-ἐπάνω, κύριε Ἀστυφύλακα !

καὶ Λούσιον· ἔ· Ἀσπροταμίτης μετὸν Ζεβάρ, Δημ. Δρίβαρ, Ἀειθαλὲς Ρόδον, Αἰθέρα καὶ Μυστικὴν Φωγὴν· — ὁ Πλοίαρχος Δαν Γκὺ μετὸν Ἑλληνικὴν Σημαίαν καὶ Χαραυγὴν· — ὁ Ἰππότης τῶν Ἀνέμων μετὸν Ἰπποτὴν τῆς Οὐμῆλης, Συριανὸν Ἰππότην καὶ Δον Κολοκύθα Πατέρα· — τὸ Σκῆπτρον τοῦ Διὸς μετὸν Ἀγρυπνὸν Φάρον, Ἑθνικὸν Τυμὸν, Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας, Ἀρχαίαν Ἑλληνίδα καὶ Ἀεροναυτοῦσαν· — ὁ Πιτ-Πιτ-Πλὺμ μετὸ Σκῆπτρον τοῦ Διὸς, Ἀρχαίαν Ἑλληνίδα, Δέαρ, Κεραινοδόλον Δία, καὶ Ἀδραν τοῦ Εὐξείνου· — ὁ Νέος Ἡρακλῆς μετὸν Ζεβάρ, Λούσιον, Μυλὸρδον, Μῆν τα ρωτῆς, Κάτσε-Βρέστο, Πῶς-τα-Περνῆς, Μῆν το πῆς σὲ καρένα, Ἀεροναυτοῦσαν, Δέαρ καὶ Παρέτραν τῆς Ἀρτέμιδος· — ἡ Ἑσμεράλδα μετὸν Ἰπποβρύχιον Ἀμυνταρ, Σκουλήκι τῆς Γῆς καὶ Ταπεινὸν Ἴον· — ὁ Δημ. Δρίβας μετὸν Μικρὸν Διάβολον καὶ Ναυτοπούλαν· — ὁ Λαδωμένος Πορτικὸν μετὸν Μικρὸν Τυμπανιστὴν, Σουσουλράδα, Καρδερίαν, Ἰωάννην Γ. Μπούμπουλην καὶ Πάντοτε Φαιδράν· — ἡ Ἰάνα μετὸ Φροῦτο τῆς Ἐποχῆς καὶ Μαρίαν Ραΐση· — ὁ Μικρὸς Ἀστρονόμος μετὸν Τζι-Τζι-Μπούμ-Μπούμ· — ὁ Πρόας ὁ Νικίου μετὸν Τοῖν-Τσῶν· — ἡ Σερητευμένη Συριανὴ μετὸ Κουκουράρι καὶ Φιστικί· — ὁ Μπαμ Μπούμ μετὸν Ἡεροναυτοῦσαν καὶ Φωρακλῆν.

Παρακαλεῖται ἡ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ροδί-ζουσα Φύσις συνδρομητῆρα νὰ δηλώσῃ τὴν διεύθυνσιν τῆς, διὰ νὰ λάβῃ ἐν τετραδίων Μ. Μυστικῶν, τὸ ὁποῖον πρὸ πολλοῦ μένει εἰς τὸ Γραφεῖόν μου, ἐξ ἀγνοίας τοῦ ὀνόματός της (διότι ἐχάθη ἀπὸ τὸ Λεξικὸν τῶν Ψευδωνύμων τὸ ὄνομα τῆς, καὶ δὲν ἐνθυμούμαι ποῖα εἶνε)· — Ἐπίσης καὶ ὁ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Ἑθνικὸν Λύκειον» παρακαλεῖται νὰ στείλῃ τὴν διεύθυνσιν του, διότι τὸ ἐπώνυμόν του ἔχουν καὶ ἄλλοι συνδρομηταί μου ἐν Ἀθήναις, καὶ δὲν γνωρίζω ποῦ νὰ στείλω μερικὰ τετραδιά του.

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της : Λευκὴν Πόλιν (καλῶς ἤλθες!) Νεράϊδαν τοῦ Ἀλφειοῦ (σὲ συγχαίρω διὰ τὸν προβιβασμόν σου)· Τα-γαγραίαν Κόρην (μὴν ἀνησυχῇς· θὰ ληθῶν ὑπ' ὅψει καὶ αἱ δύο)· Ἀναστασίαν Ι. Ἰσηγόνη (ἔστειλα)· Φράγκαν Μ. Πασχάλη (ἔστειλα)· Ναϊάδα (ἀφ' οὗ σκεφθὲν καλὰ, μοῦ στέλλεις τὴν γνώμην σου· δὲν εἶνε βλαβερὴ)· Μεϊνδανασπούλου, Ἰωαννὴν Ἀκτὴν (καὶ τοῦ Μικροῦ Τυμπανιστοῦ τὸ τετραδίων τὸ ἔστειλες χωρὶς γραμματὸσημον. Πῶς νὰ το στείλω;)· Βασιλέα τῶν Ἀρθέων, Πάλλουσαν Καρδίαν, Πέτρον Καροῦσον, Μαριάνθη Μαγουρᾶ, Λιμνοθάλασσαν τοῦ Μεσολογγίου, Ψάλλοντα Ρύακα (τὸ λάθος εἶνε δι' ὅλους· δὲν χάνεις τίποτε!)· Πλοίαρχον Δαν Γκὺ (τὸν εἶδες τῶντι ὀδὸν τὸν Δράκοντα· ἡ μόνον τὸ στέμμα του;)· Ἰπποτὴν τῶν Ἀνέμων (τὰ τετραδία σου ἐστάλησαν· ἔχε ὀλίγην ὑπομονήν)· Νέρωνα Μπουφίδην, Ἀρχαίαν Ἑλληνίδα (ἔστειλα)· Ἑσμερίον Ἀστρον, Φιλέλληνα Μικρασιάτην (αἱ ὁρφαὶ σου λύσεις ἦσαν ἀκριβῶς 134. Ὁ μεταφραστὴς τοῦ διηγήματος ἐκείνου δὲν ἦτο ὁ Διευθυντής μου, ἀλλ' ἄλλος φέρων τὸ αὐτὸ ὀνοματεπώνυμον)· Πιτ-Πιτ-Πλὺμ (ἔστειλα)· Σκῆπτρον τοῦ Διὸς (Διαγωνισμὸς Διηγήματος· θὰ προκηρυχθῇ διὰ τὰς Διακοπὰς, ὅτε ἔχουν καιρὸν ὅλοι)· Ἀδραν τοῦ Εὐξείνου (ἐλήφθη ἐγκαίρως)· Ἀειθαλὲς Ρόδον, Μισοκακόμοιρον (εὐχομαι νὰ ἰδρῶθῇ καὶ νὰ προσδεύσῃ τοιοῦτος Πειρατικὸς Σύλλογος)· Ἑσμεράλδαν (χαίρω ποῦ συμφωνεῖς τόσο μετὰ τὸν Χρυσόβαρο)· Ἀπόστομον Βράχον (στειλὲ μοι τὴν Γνώμην σου· αὐτὰ θὰ ὀρίσθω κατόπιν)· Ἑσμερίον Πρωταν, Δημ.

Δρίβαρ (ὁ κ. Χατζιδάκης σ' εὐχαριστεῖ δι' ὅσα γράφεις· τὸν Δράκοντα ὅμως δὲν τον ἤρως!)· Λαδωμένον Πορτικὸν (ποῖα εἶνε τὰ «τοιαῦτα» μυθιστορήματα, πρὸς τὰ ὁποῖα αἰσθάνεσαι ἀπέχθειαν; ἐξήγησέ μοι το, σὲ παρακαλῶ)· Ναυαρχον τῆς Βαρέλλας, Φιλοπάτριδα Ἰάδα (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν Γνώμην καὶ σὲ συγχαίρω διὰ τὸν βαθμόν)· Μικρὸν Τυμπανιστὴν (ναί, καλὰ λέγεις)· ἡ θέλησις εἶνε θέλησις, ὥστε περιμένω)· Φίλινθον (δὲν ἀμφισβῶ ὅτι, ἂν ἐπιμείνης, θὰ εὕρῃς καὶ σὺ νέον εἶδος Πνευμ. Ἀσκήσεως· πῶς σου φαίνεται ἡ σημερινὴ τοῦ Χαλασμοῦ Κόσμος;)· Σκαρδαλιάρην, Τρεχαγυροσπούλον (τὰ περιμένα δλα· ἔδε καὶ τὴν πρὸς τὸν Φίλινθον ἀπάντησιν)· Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου (εὐχομαι νὰ σου περάσουν ἐντελῶς οἱ πόνοι, καὶ νὰ μὴ ὑποφέρῃς τόσο, διὰ νὰ μὴ λυποῖσαι κ' ἐγὼ μετὰ τὸςόν μελαγχολικὰς ἐπιστολάς σου. Προπάντων νὰ μὴ ἀπελπίσεις· ὅλα περνοῦν εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον)· Ἰάναν (ἡ ἐορτὴ θὰ γίνῃ τὸν χειμῶνα, ὥστε ἐδῶ θὰ εἶσαι)· Στασιμὸν Φεγγίτην (χαίρω ποῦ ἔγινες καλὴ)· Ρωσικὴν Καραμέλλαν (ἐν τούτοις ἡμπορούσας νὰ ἐκλέξῃς ἐν σφάλμα καὶ νὰ το στείλῃς)· Τσαλαπετεινὸν (ἡεῦρεν γερμανικὰ καὶ δὲν ἔλαβες μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμόν; τί κρίμα!)· Ἀτταβίριον Ρόδου (ἔγινε καλὰ τὸ χέρι;)· Αἰγυπτιακὴν Πυραμίδα (σὲ συγχαίρω)· Κάριον Σύλβαν (ἡ ὁποία ἀγαπᾷ νὰ παρευρίσκηται εἰς ἐξετάσεις, ἀλλ' ὅχι καὶ νὰ διδῇ)· Σερητευμένην Συριανὴν. (πολὺ ἐχάρην ποῦ ἔλαβα γράμμα σου ὕστερ' ἀπὸ τόσο καιρὸν)· Θυμάρη τοῦ Καραμπάπ (σοῦ ἔστειλα τὸν «Τάφον» τοῦ Παλαμά)· Ἀχρίταν, Πορτικὸν, Μπαμ-Μπούμ, Βίγλαν κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 21 Ἰουνίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 9 Ἀυγούστου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δὲν νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς 50 κτλ., ὡς ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται πρ. 1.

540. Δεξιόγριφος.

Ἐάν εἰς μίαν κλητικὴν ὀνόματος οὐσιαστικοῦ κολλήσῃς μίαν μετοχὴν, θὰ σχηματίσῃς τὸνομα ἀρχαιοτάτου ἱατροῦ.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Τίττου· τῆς Ἀχαΐας

541. Στοιχειόγριφος.

Εἰμαι νῆσος τῆς Ἑλλάδος· Πλὴν τὴν κεφαλὴν ἀνίσως· Καὶ τὸν τράχηλον μοῦ κύψης, Ἄλλη πάλιν εἰμαι νῆσος.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀνθους τῆς Ἀνατολῆς

542. Μεταγραμματισμός.

Βγάλε Ἄλφα, βάλε Ἰῶτα· Καὶ χωρὶς πολὺν ἰδρώτα, Κάτοικος μεγάλης χώρας· Εἰς τὸ σῶμά σου φυτρώνει· Κ' ὀλοένα μεγαλύνει.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Τρομάρα

543. Αὐμῶδες Αἰνίγμα.

Κόκκινος Φράγκος ἔρχεται μετὰ τὴν χρυσοῦ καμπάνα, Καὶ τὴν καμπάνα του χτυπᾷ καὶ τοὺς νεκροὺς [σηκνέει]

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀσπροποταμίτου

544. Πυραμῖς.

Νῆντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων, ὥστε νάναγνίσκῃται ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω τὸνομα ἀρχαίου βασιλέως. Αἱ στιγμαὶ τῆς βάσεως μετὰ

τοῦ ἐν τῷ μέσῳ σταυροῦ, θάποτελέσουν τὸνομα πόλεως, αἱ ὑπεράνω αὐτῶν τὸνομα πόλεως ἀρχαίας, αἱ ὑπεράνω αὐτῶν τὸνομα πλοίου, οἱ ὑπεράνω αὐτῶν εἶδος πλοίου, καὶ αἱ τελευταῖαι τὸνομα πτηνοῦ.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνοπούλας

545—549. Ἐπανόρθωσις Λέξεων.

Ἀνάγνωσε καλῶς τὰς κατωτέρω ἀκαταλήτους λέξεις :

1. Ραδινόσα, 2. Δόλνομορ, 3. Λυποσέθα, 4. Ρεχάσντος, 5. Αἰσπυλο.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀματωλοῦ Ἑλλήνου

550.—553. Κεκρυμμένα ὀνόματα πόλεων.

- 1.—Ὀπώρας ἐν ὥρᾳ χειμῶνος παρατηρῶ σπανίως.
- 2.—Αἱ καθιζήσεις τοῦ ἐδάφους ἀποτελέσματα εἰσι δονήσεων σεισμοῦ.
- 3.—Ὁ Ἰησοῦς ἀνυμνεῖται ὑπὸ νηπίων καὶ θηλαζόντων.
- 4.—Τίς ἄλλος μέγας ἥρωας, εἰμὴ Κυναίγειρος;

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Λυριχοῦ Ποιητοῦ

554. Κρυπτογραφικόν.

12345671896—Τύραννος
218856 = Ζῶον
32856 = Ποταμὸς
43236 = Πόλις
5663 = Ὄρος
643492 = Μέτρον βάρους
71256 = Ὄρα
89656 = Μέρος γῆς
923 = Θεά.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀύρας τοῦ Φαλῆρου

555. Ἐρώτησις.

Τί πρᾶγμα δύναται νὰ ἐξαγριώσῃ ἀσφαλῶς καὶ ἓνα ἄγιν;

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Γαλαῆς τοῦ Λιγίου

556. Μεθοδοσιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελεῖσι γνωμικόν.

- 1, Φυτόν, 2, Νῆσος, 3, Ἀγγεῖον, 4, Βασιλεῦς, 5, Γεωμετρικὸν σχῆμα, 6, Ποταμὸς, 7, Ἐπίρρημα τόπου, 8, Φυτόν, 9, Στρατηγός.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Πιττακοῦ

557. Ἀκροδοσιχίς μετὰ Φωνηεντολίπου.

Ἐκ τῶν ἀρχικῶν τῶν ζητουμένων λέξεων νάποτελεσθῇ γνωμικόν, ἀλλὰ φωνηεντολίπον. ἤτοι μόνον μετὰ τὰ σύμφωνα τοῦ κατὰ σειράν. Τὸ γνωμικόν τοῦτο πρέπει εἶτα νὰ συμπληρωθῇ, διὰ τῆς εὐρέσεως καὶ τῶν φωνηέντων.

- 1, Ὄρος, 2, Ἀμφίβιον, 3, Προφήτης, 4, Αὐτοκράτωρ, 5, Ἀρχαία Ἀκρόπολις, 6, Μέγας λαμπτήρ, 7, Ἀγριον ζῶον.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Χαλασμοῦ Κόσμου

558. Ἐλλιποδύμῳνον.

οὐ·εἰ·εὐεαι.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλανθοῦ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 2 Μαΐου ἔ. ἡ

221. Διάβολος (διὰ, Βόλος). — 222. Χρίσμα, πρίσμα. — 223. Ἡ Ἠχώ.

224. ΚΥΡΟΣ 225—229. Γινόμενης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῶν γραμμάτων ΠΤ, σχηματίζονται αἱ λέξεις :

Σ Α Ρ Α Η Ν Ι Α πατήρ, κύπτος, πίτυς, κτύπος, ἀπτός — 230.

ΔΑΜΑΣΚΟΣ (1, Ρόδος, 2, Μαδαγάσκάρη, 3, ΚριΜαία, 4, ἀγ. Ἀπ. 5, Μεσσήνη, 6, μολυβδοκόνδυλον, 7, Ἴον, 8, περιστερά). — 231. Ἡ λύσις εἶνε : ἀκρυόστα.

— 232. Δις ἐξαμαρτεῖν οὐκ ἀνδρὸς σοφοῦ.

— 233. Ὅπως στρώσῃς θὰ πλαγιάσῃς. — 234. Διαιρεῖ καὶ βασίλευς.